KWARTALNIK KRESOWY
2026, nr 1–2 (29–30)

Ihar Melnikau
Urząd Miasta Łodzi
ORCID: 0000-0002-7124-4796

Białoruś między Suworowem a Kościuszką

Słowa kluczowe
Kościuszko, Suworow, Białoruś, Polska, rosyjska propaganda na Białorusi, wpływy rosyjskie na Białorusi, zachodniorusizm

Streszczenie
Artykuł został poświęcony analizie rosyjskiej propagandy na Białorusi, skierowanej na zniszczenie prawdy historycznej o ważnej postaci w dziejach tego kraju, którą bez wątpienia był i pozostaje Tadeusz Kościuszko. Operacja hybrydowa, którą Kreml zaczął na Białorusi w trakcie wyborów w tym kraju w 2020 roku doprowadziła m.in. do znacznych zmian w historiografii białoruskiej, którą obecnie ideolodzy moskiewscy próbują nakierować na korzystny dla nich nurt zachodniorusizmu. Biografie wielu postaci narodowej historii Białorusi stały się celem ideologów rosyjskich. Niestety, ofiarami tej polityki antybiałoruskiej są takie ważne wydarzenia w historii Białorusi jak Insurekcja Kościuszkowska i postać naczelnika powstania.

20 lat temu przeprowadziłem samodzielne badanie historyczno-socjologiczne, zadając pytania w internecie: „Co zwykli ludzi na Białorusi sądzą o Kościuszce i Suworowie? Kto tak naprawdę jest bohaterem, która z tych dwóch postaci historycznych dla Białorusinów i ich kraju?". Wtedy doszedłem do wniosku, że znaczna liczba pytanych opowiada się za Kościuszką, bo jest on dla nich symbolem europejskości, demokracji i wolności. Od tego momentu minęło sporo czasu, ale pytanie jest wciąż aktualne dla Białorusi.

Cień Suworowa

Obecnie na Białorusi istnieje „kult" Suworowa związany z jego pobytem i walkami na ziemiach białoruskich, zwłaszcza w Kobryniu. Do utrwalenia takiej postawy wobec Suworowa przyczyniły się władze sowieckie. Pasował im jego antypolonizm, dlatego na przykład w 1940 roku w ZSRR pojawia się film *Suworow*, w którym Polacy zostali pokazani jako odwieczni wrogowie Rosji. To właśnie z czasów sowieckich Białoruś odziedziczyła gloryfikację Suworowa.

Tuż po zakończeniu II wojny światowej, na podstawie decyzji Komitetu Centralnego WKP (B) Białorusi (z 1946 roku) w Kobryniu powstało muzeum poświęcone Suworowowi. Placówkę utworzono w domu zbudowanym jeszcze w roku 1790. W latach 1797 i 1800 Suworow mieszkał właśnie w tym budynku. Co ciekawie, na początku 1860 roku w tym domu przebywał jeden z przywódców antyrosyjskiego powstania 1863–1864 roku, Romuald Traugutt. Pierwsza ekspozycja Muzeum Suworowa w Kobryniu została otwarta 1 maja 1948 roku[1].

W 1950 roku przed wejściem do Muzeum umieszczono brązowe popiersie Suworowa, wykonane przez Pietro Kufferle'a. W 1978 roku muzeum zostało zamknięte z powodu renowacji, w trakcie której budynek został całkowicie przebudowany, przywrócono mu wówczas poprzedni układ. Zmianie uległa również ekspozycja – w całości została poświęcona Suworowowi. W 1987 roku rozpoczęto budowę nowego budynku muzeum obok domu Suworowa. Zbudowany z czerwonej cegły, stylizowany na fortecę, został ukończony w 1990 roku. W nim znajdowała się ekspozycja pod nazwą „Siedem wieków Kobrynia", poświęcona historii tego miasta w ogóle. Natomiast w starym budynku została zachowana ekspozycja dotycząca Suworowa (Dom Suworowski). Nowy budynek został otwarty w 1995 roku[2]. W Kobryniu znajduje się również Park im. Suworowa.

[1] *Istoria Kobrinskogo wojenno-istoriczeskogo muzeja im. A.W. Suworowa*, https://suvorovmuseum.by/history/82-istoriya-kobrinskogo-voenno-istoricheskogo-muzeya-imeni-avsuvorova.html [dostęp: 20.11.2025]. Wszystkie cytowane w artykule fragmenty w tłumaczeniu autora.

[2] Ibidem.

Wpływy rosyjskie

Jeszcze w listopadzie 2020 roku rosyjskie czasopismo „Ogoniok" pisało, że na Białorusi o Suworowie prawie zapomniano. W podręcznikach pojawiały się tylko krótkie wzmianki: po raz pierwszy kiedy mówiło się o powstaniu Tadeusza Kościuszki: „do jego stłumienia rosyjska cesarzowa Katarzyna II wysłała wojska pod dowództwem A. Suworowa". Drugi raz w kontekście tego, że cesarzowa przyznała w dziedziczne posiadanie do 7 tys. dusz rewizyjnych chłopów[3] generałowi-feldmarszałkowi Suworowowi, trzeci zaś w kontekście wojen rosyjsko-tureckich, kiedy to wymieniany jest on w jednym rzędzie z innymi: „Całej Rosji i Europie stały się znane nazwiska Grigorija Potiomkina, Aleksandra Suworowa, Fiodora Uszakowa, Piotra Rumiancewa"[4].

„Skąd taka historyczna wielowektorowość?" – zadaje pytanie dziennikarka rosyjska. I odpowiada, że na fali pierestrojki na Białorusi antyrosyjskie (i automatycznie antysuworowskie) spojrzenie na historię stało się oznaką miłości do wolności w niektórych kręgach. Według autorki artykułu obecnie (w 2020 roku) sytuacja wygląda podobnie[5].

Autorka pisząca w rosyjskim „Ogonioku" zaznacza: „Ciekawe, że po sierpniowych wydarzeniach 2020 r. na Białorusi na YouTube pod filmem o Suworowie sprzed siedmiu lat kanału telewizyjnego »Biełsat« (finansowanego przez Polskę, ale nadawanego dla Białorusinów i zakazanego oficjalnie na Białorusi jako ekstremistyczny) nagle pojawiły się dziesiątki nowych komentarzy. W nich Suworow porównywany był do omonowców i Łukaszenki, a [komentujący] następnie gniewnie domagali się usunięcia wszystkich pomników z jego twarzą z terytorium Białorusi, argumentując to tym, że »Rosjanie nie są dla nas braćmi i przyjaciółmi«"[6].

Kościuszko – to według wydania rosyjskiego bohater polski. Nie białoruski. „Głównym paradoksem jest to, że Tadeusza Kościuszkę z ziemiami białoruskimi łączy tylko miejsce urodzenia. Chociaż i o nie toczą się spory: przyszły bohater narodowy Polski i USA

[3] Chłopi rewizyjni – chłopi-mężczyźni, którzy zostali uwzględnieni w trakcie spisów (rewizji) w XVIII w.

[4] A. Korżeniewskaja, *Suworow i mnogowektornost*, https://www.kommersant.ru/doc/4574648 [dostęp: 25.11.2025].

[5] Ibidem.

[6] Ibidem.

urodził się albo w Mereczewszczyźnie pod Iwacewiczami, albo w Małych Siechnowiczach pod Żabinką. Ani tam, ani tam dwór nie przetrwał" − pisze dziennikarka wydania rosyjskiego[7].

Święty?

Tymczasem Święty Synod Rosyjskiego Kościoła Prawosławnego wznowił procedurę przygotowania ewentualnej kanonizacji A. Suworowa. Inicjatorem zaliczenia go do grona świętych w 2022 roku było rosyjskie Ministerstwo Obrony[8]. Jeśli procedura zostanie zakończona, generalissimus zostanie automatycznie uznany za świętego dla prawosławnych wiernych Białorusi.

Warto zrozumieć, że dla mieszkańców Białorusi współczesne rosyjskie wyobrażenia o Suworowie są częścią historycznego mitu sąsiedniego kraju. Oczywiście Suworow ma związek z historią Białorusi, należy jednak brać pod uwagę, że walczył on przeciwko wojskom, w składzie których znajdowały się i którymi dowodzili przodkowie współczesnych Białorusinów. Po raz pierwszy Suworow wykorzystał swoje talenty dowódcze na terytorium Białorusi w 1769 roku, kiedy Konfederacja Barska w Rzeczypospolitej zbuntowała się przeciwko dyktatowi Imperium Rosyjskiego i jego protegowanemu królowi Stanisławowi Poniatowskiemu (kochankowi cesarzowej Katarzyny II). W stopniu brygadyra Suzdalskiego Pułku Piechoty przystąpił „do pacyfikacji oburzających zgromadzeń" najpierw pod Orszą. Następnie walczył z polskimi powstańcami na etnicznych ziemiach polskich pod Lublinem. W drodze tam we wrześniu 1769 roku, w trakcie walki w okolicy Maloryty, Suworow nakazał spalić białoruską wioskę Orzechowo, a jej ocalałych mieszkańców, według niektórych informacji, wysłał na katorgę[9]. Nawiasem mówiąc, we wrześniu 1943 roku Orzechowo zostało ponownie spalone − tym razem przez Niemców[10].

We wrześniu 1771 roku Suworow ponownie walczył na ziemi białoruskiej − tym razem pod wioską Stołowicze (rejon baranowicki). Tutaj jego kawalerzyści „porąbali i zatopili na miejscu i w pogoni"

7 A. Korżeniewskaja, op. cit.

8 N. Zieniewicz, *O kanonizacii Aleksandra Suworowa*, https://mnsvu.org/biblioteka/istoriya/aleksandr-suvorov/kanonizacija-polkovodca/ [dostęp: 20.11.2025].

9 G. Berega, *Letopis derewni Orechowo*, Małorita 2012, s. 27.

10 *Pamiac: hist.-dakumentalnaja chronika Malaryckaha r-na*, Minsk 1998, s. 85.

około 500 żołnierzy hetmana wielkiego litewskiego Michała Kazimierza Ogińskiego[11]. Mowa tu o wojsku Wielkiego Księstwa Litewskiego. Wśród jego żołnierzy było wielu przodków współczesnych Białorusinów. W wyniku tego zwycięstwa Suworow poinformował władze, że „cała Litwa się uspokoiła".

W następnym roku Imperium Rosyjskie, w wyniku rozbiorów Rzeczypospolitej, zajęło północne i wschodnie ziemie białoruskie. 23 lata później, w 1794 roku, Suworow stłumił powstanie Tadeusza Kościuszki, posuwając się przez Białoruś do Polski. Tutaj jego oddziały kilkukrotnie pokonały powstańców m.in. pod miastem Dywin (obecnie w rejonie kobryńskim), pod Krupczycami (również niedaleko Kobrynia) i pod Terespolem. Nie trzeba dodawać, że wśród kilku tysięcy żołnierzy zabitych przez armię Suworowa było wielu przodków Białorusinów, którzy próbowali zachować swoje państwo. Znany jest rozkaz Suworowa, w którym domagał się, by na uczestników powstania „niepotrzebnie nie tracić kul, ale lepiej łamać, dźgać pałaszami, rąbać sztyletami"[12].

W jednej z książek białoruskich z lat 90. zaznaczono: „Suworow nigdy nie brał udziału w wojnach wyzwoleńczych, był dowódcą, który pilnie wypełniał wolę i życzenia Katarzyny II i Pawła I, poszerzając granice Imperium Rosyjskiego, tłumiąc powstania Pugaczowa i Kościuszki oraz przeciwstawiając się wojskom republikańskiej Francji w Europie. Swoimi działaniami zbrojnymi na Białorusi Suworow przyczynił się do spełnienia odwiecznego marzenia carów rosyjskich o zajęciu ziem białoruskich"[13].

Należy zauważyć, że pod Kobryniem w 1795 roku Suworow otrzymał od cesarzowej prawie 13 279 zdolnych do pracy białoruskich chłopów płci męskiej (z ich rodzinami liczbę tę można oszacować na około 50 tys.)[14]. Przed tym jak trafili w niewolę do Suworowa, ludzie ci byli wolni: w Wielkim Księstwie Litewskim (i ogólnie w Rzeczypospolitej) chłopi otrzymali wolność osobistą (przy zachowaniu części obowiązków feudalnych) w 1791 roku na podstawie

---

11 A. Petrow, *Wojna Rossii s Turcijej i Polskimi konfederatami s 1769–1774 god*, t. 3, Sankt-Peterburg 1874, s. 254.

12 *Mysli i aforizmy Aleksandra Wasiljewicza Suworowa*, http://adjudant.ru/suvorov/suvorov05.htm [dostęp: 24.11.2025].

13 I. Sawerchanka, Z. Sańko, *Sto pytanniau i adkazau z historyi Belarusi*, Mińsk 1993, s. 50.

14 Ibidem, s. 51.

Konstytucji 3 maja. W 1794 roku decyzję tę utrwalił i rozbudował Uniwersałem Połanieckim właśnie Tadeusz Kościuszko.

Wbrew dziełom niektórych prorosyjskich autorów, którzy ogłaszają Suworowa „wyzwolicielem Białej Rusi", warto zaznaczyć że ta postać historyczna i jej armia walczyła na ziemiach białoruskich przeciwko tym, którzy wyzwolili chłopów. Suworow poświęcił życie obronie interesów rosyjskiego caratu i pańszczyzny, w ramach której chłopi byli *de facto* własnością posiadaczy ziemskich. Miał tysiące ludzi nie tylko na Białorusi, ale także w samej Rosji.

A co z Kościuszką?

Pierwsze próby usunięcia postaci Suworowa z Kobrynia podjęto za czasów II Rzeczypospolitej, kiedy zmieniono nazwę ulicy jego imienia, a następnie, aby zorientować ludność na nowe wartości, zainstalowano również popiersie Tadeusza Kościuszki, które stało w Kobryniu do 1951 roku[15]. Po tym czasie pomnik przekazano do Muzeum Krajobrazowego w Brześciu, a stamtąd do Siechnowicz do Muzeum T. Kościuszki.

Obecnie na Białorusi działa Muzeum Kościuszki w Mereczowszczyźnie. Stoi tam odsłonięty w 2018 roku jego pomnik. Jednak z pamięcią o bohaterze na Białorusi są problemy. W 2016 roku próbowano nazwać jedną z ulic Mińska imieniem tego słynnego człowieka[16]. W tym okresie była odwilż polityczna, która się skończyła w 2020 roku. W maju 2025 roku w Małych Siechnowiczach zdemontowano pomnik Tadeusza Kościuszki autorstwa Balbiny Widackiej. Urzędnicy zaznaczają, że popiersie znajduje się w budynku rady wiejskiej. Pomnik zdemontowano, bo „w muzeum robią nową ekspozycję poświęconą historii Wielkiej Wojny Ojczyźnianej"[17]. Obecnie sala historii Kościuszki w Muzeum poświęcona jest opisaniu zbrodni Niemców na okupowanym terenie Białorusi w latach II wojny światowej.

---

15 I. Melnikau, *Zachodnebelaruskaja Atlantyda 1921–1941. Pamiż Warszawaj i Maskwoj*, Mińsk 2016, s. 63.

16 *Imia Kościuszko namereny uwiekowecziť w Minskie*, https://www.sb.by/articles/imya-kostyushko-namereny-uvekovechit-v-minske.html [dostęp: 20.11.2025].

17 *Białoruskie władze usunęły popiersie Tadeusza Kościuszki*, https://glosznadniemna.pl/68568/bialoruskie-wladze-usunely-popiersie-tadeusza-kosciuszki/ [dostęp: 20.11.2025].

W listopadzie 2024 roku w gazecie administracji Prezydenta Białorusi „SB-Belarus segodnia" opublikowany został artykuł, w którym m.in. czytamy: „Kościuszko – ostatni drań, czy ostatni rycerz Europy? (…). I to właśnie Kościuszko zatwierdził masakrę nieuzbrojonych żołnierzy rosyjskich i bezbronnych cywilów w Warszawie i Wilnie. Pewien Kiliński z Warszawy, który podczas poranka osobiście zabił dwóch rosyjskich oficerów i kozaka, otrzymał od niego stopień pułkownika, a Jasiński z Wilna za podobne czyny stopień generała-lejtnanta"[18]. O korzeniach białoruskich Kościuszki w publikacji nie ma słowa. Przeciwko upamiętnieniu Kościuszki występuje też Białoruski Związek Kadetów i Suworowców, mówiąc, że to „nie nasz bohater"[19].

Co dalej?

Kreml kładzie nacisk na współpracę z białoruskimi historykami, którzy są kontynuatorami idei zachodnierusizmu i znani są ze swojej prorosyjskiej orientacji. Jak wiemy na Białorusi przez długi czas między sobą rywalizowały dwie wersje historii: narodowa i zachodnioruska. Pierwsza szkoła postrzega współczesne państwo białoruskie jako spadkobiercę Księstw Połockiego i Turowskiego, Wielkiego Księstwa Litewskiego, Rzeczypospolitej Obojga Narodów i Białoruskiej Republiki Ludowej. W tej koncepcji Rosja jest postrzegana jako okupant. Szkoła zachodnioruska uważa współczesną Białoruś raczej za historyczny błąd, a Białorusinów widzi jako część trójjedynego narodu rosyjskiego (Rosjan, Białorusinów i Ukraińców). Europejska przeszłość Białorusi jest postrzegana jako obca.

Po wydarzeniach 2020 roku nowe trendy w polityce historycznej są zauważalne również w odniesieniu do Rzeczypospolitej Obojga Narodów. Łukaszenka nazwał ten okres w historii Białorusi „okupacją ziem białoruskich przez Polaków" i „etnicznym mordem Białorusinów"[20]. Przywódcy antyrosyjskich powstań, Tadeusz Kościuszko

---

[18] M. Kuczko, *Poczemu nacyonalnymi gerojami Polszy sczitajutsia te, kto wbil w jeje grob poslednij gwozd*, https://www.sb.by/articles/pominalnaya-molitva-po-rechi-pospolitoy.html [dostęp: 25.11.2025].

[19] *Tadeusz Kościuszko – nie geroj Belarusi*, https://belkadet.by/stati/tadeush-kostyushko-ne-geroj-belarusi [dostęp: 25.11.2025].

[20] *Łukaszenko prizywajet bolsze nie molczat o „tiażołom slede" polskoj wlasti na belorusskich zemliach*, https://belta.by/president/view/lukashenko-prizyvaet-bolshe-ne-molchat-o-tjazhelom-slede-polskoj-vlasti-na-belorusskih-zemljah-737785-2025/ [dostęp: 20.11.2025].

i Kastuś Kalinowski, nie są już czczeni jako bohaterowie narodowi Białorusi ze względu na swoją polskość.

Rosja promuje na Białorusi polityką likwidacji antyrosyjskiej i radykalnie propolskiej wersji historii[21]. W 2023 roku powołano rosyjsko-białoruską radę historyczną o charakterze ekspercko-konsultacyjnym, a w 2024 roku międzypaństwową komisję historyczną, której zadaniem będzie „omówienie na szczeblu międzyrządowym treści podręczników szkolnych i uniwersyteckich, koncepcji wystaw muzealnych oraz planów renowacji zabytków". Rosyjscy i białoruscy studenci otrzymali ujednolicony podręcznik do historii Państwa Związkowego[22]. Moskwa planuje też kształcić specjalistów z zakresu historii i historiografii Białorusi oraz utworzyć ośrodki badawcze i analityczne dla ich późniejszego zatrudnienia.

Co ciekawe, w Rosji pojawia się idea wprowadzenie nowego święta – Dnia Jedności. Miałoby ono upamiętniać trzeci rozbiór Rzeczypospolitej Obojga Narodów, po którym 24 października 1795 roku ziemie białoruskie zostały ostatecznie włączone do Imperium Rosyjskiego[23]. Co w tej sytuacji pozostaje? Po pobycie w więzieniu na Białorusi wiem jedno − Białorusini obecnie mają słabą wiedzę historyczną, dlatego trzeba kontynuować pracę organiczną i upowszechniać fakty historyczne wśród obywateli Białorusi przebywających tak w kraju, jak i za granicą. Z kolei historia życia Kościuszki – to poważna część historii ziemi białoruskiej i trzeba dziękować Bogu, że Białoruś ma związek z tą wspaniałą postacią historyczną. Co się tyczy Suworowa, to los jego też związany był z Białorusią, jednak warto pamiętać o tym, jaki ślad w historii naszego kraju on zostawił.

Ihar Melnikau

---

21 R. Szoszyn, *Badał historię „wrogiej Polski". Białoruski historyk w więzieniu*, https://www.rp.pl/polityka/art41120031-badal-historie-wrogiej-polski-bialoruski-historyk-w-wiezieniu [dostęp: 19.11.2025].

22 *U belorusskich i rossijskich studentow pojawilsia jedinyj uchebnik po istorii Sojuznogo gosudarstwa*, https://www.sb.by/articles/eto-nasha-biografiya-souz-uchebnik-istorii.html, [dostęp: 20.11.2025].

23 *Wstrecza s rukowodstwom Belorusskogo instituta strategiczeskich issledowanij*, https://riss.ru/news/news/vstrecha-s-rukovodstvom-belorusskogo-instituta-strategicheskikh-issledovaniy/?sphrase_id=301925 [dostęp: 24.11.2025].

Bibliografia

Berega G., *Letopis derewni Orechowo*, Małorita 2012.

Białoruskie władze usunęły popiersie Tadeusza Kościuszki, https://glosznad-niemna.pl/68568/bialoruskie-wladze-usunely-popiersie-tadeusza-kosciuszki/ [dostęp: 20.11.2025].

Imia Kościuszko namereny uwiekoweczit w Minskie, https://www.sb.by/articles/imya-kostyushko-namereny-uvekovechit-v-minske.html [dostęp: 20.11.2025].

Istoria Kobrinskogo wojenno-istoriczeskogo muzeja im. A.W. Suworowa, https://suvorovmuseum.by/history/82-istoriya-kobrinskogo-voenno-istoricheskogo-muzeya-imeni-avsuvorova.html [dostęp: 20.11.2025].

Korżeniewskaja Alesja, *Suworow i mnogowektornost*, https://www.kommersant.ru/doc/4574648 [dostęp: 25.11.2025].

Kuczko Michaił, *Poczemu nacyonalnymi gerojami Polszy sczitajutsia te, kto wbil w jeje grob poslednij gwozd*, https://www.sb.by/articles/pominalnaya-molitva-po-rechi-pospolitoy.html [dostęp: 25.11.2025].

Łukaszenko prizywajet bolsze nie molczat o „tiażołom slede" polskoj wlasti na belorusskich zemliach, https://belta.by/president/view/lukashenko-prizyvaet-bolshe-ne-molchat-o-tjazhelom-slede-polskoj-vlasti-na-belorusskih-zemljah-737785-2025/ [dostęp: 20.11.2025].

Melnikau Ihar, *Zachodnebelaruskaja Atlantyda 1921–1941. Pamiż Warszawaj i Maskwoj*, Mińsk 2016.

Mysli i aforizmy Aleksandra Wasiljewicza Suworowa, http://adjudant.ru/suvorov/suvorov05.htm [dostęp: 24.11.2025].

Pamiac: hist.-dakumentalnaja chronika Malaryckaha r-na, Minsk 1998.

Petrow Andriej, *Wojna Rossii s Turcijej i Polskimi konfederatami s 1769–1774 god*, t. 3, Sankt-Peterburg 1874.

Sawerchanka Iwan, Sańko Zmicer, *Sto pytanniau i adkazau z historyi Belarusi*, Mińsk 1993, s. 50–51.

Tadeusz Kościuszko – nie geroj Belarusi, https://belkadet.by/stati/tadeush-kostyushko-ne-geroj-belarusi [dostęp: 25.11.2025].

U belorusskich i rossijskich studentow pojawilsia jedinyj uchebnik po istorii Sojuznogo gosudarstwa, https://www.sb.by/articles/eto-nasha-biografiya-souz-uchebnik-istorii.html, [dostęp: 20.11.2025].

Wstrecza s rukowodstwom Belorusskogo instituta strategiczeskich issledowanij, https://riss.ru/news/news/vstrecha-s-rukovodstvom-belorusskogo-instituta-strategicheskikh-issledovaniy/?sphrase_id=301925 [dostęp: 24.11.2025].

Zieniewicz Nikołaj, *O kanonizacii Aleksandra Suworowa*, https://mnsvu.org/biblioteka/istoriya/aleksandr-suvorov/kanonizacija-polkovodca/ [dostęp: 20.11.2025].

Ihar Melnikau

Belarus between Suvorov and Kościuszko

Keywords

Kościuszko, Suvorov, Belarus, Poland, Russian propaganda in Belarus, Russian influence in Belarus, Western Russianism

Abstract

This article examines Russian propaganda in Belarus aimed at erasing the historical truth about Tadeusz Kościuszko, who undoubtedly was, and remains, an important figure in the country's history. The hybrid operation launched by the Kremlin in Belarus during the country's 2020 elections led, among other things, to significant changes in Belarusian historiography, which Moscow's ideologues are now trying to steer towards Western Russianism, a current of thought that serves their interests. Russian ideologues have targeted the biographies of many figures in Belarusian national history. Unfortunately, the Kościuszko Uprising and its leader, both important to Belarusian history, have fallen victim to this anti-Belarusian policy.